

[Aksel Møller.]

den valutakrise, vi er på vej ind i. Dette program går altså ud på at forhøje renten for de åbne statslån. Som jeg allerede har sagt, finder jeg, det er en naturlig reaktion, men jeg finder ikke, den er tilstrækkelig. Er det virkelig regeringens mening uanset den udvikling på valutabalancen, som vi er vidne til, at lade anlægsarbejderne i sommer få det omfang, som oprindeligt var planlagt? Er det virkelig meningen at lade byggevirksomheden få det omfang, som de bevillinger, der er stillet til den højtærede indenrigs- og boligministers rådighed, peger på? Jeg mener, at der til denne stramning af vilkårene for det private erhvervsliv, må følge en delvis nedgang på andre områder på lige linie med dette.

Formanden: Jeg anmoder om, at samtaler i sidegangene føres mere dæmpet.

Aksel Møller: Jeg tror, den høje regering må se i øjnene, at den næste fare, som truer os, hvis det ikke lykkes os allerede på dette tidspunkt at få udviklingen på det valutariske område drejet den anden vej, er inflationen. Der er jo ikke noget, der i den grad kan ødelægge muligheden for med små midler at afbøde vanskelighederne, som truslen om en inflation. I det øjeblik fornemmelsen af prisstigning ligger indenfor den nærmeste tids program for den økonomiske udvikling, fører det lige ind i en forøgelse og en fremskyndelse af forbruget, som efterhånden vil kræve drastiske indgreb fra regeringens og det høje tings side for at få vognen rettet op igen. Jeg tror, man i dette høje ting kender sin forpligtelse til at være med i en lovgivning, der skal muliggøre, at landets økonomiske liv kan leves uden forstyrrelse. Den høje regering ved, at det ikke er nødvendigt at føre en sådan politik ad restriktionernes vej. Den høje regering ved, det er muligt at gøre det ad pengepolitisk vej, hvis det gøres i tide. Jeg tager det, der er sket nu, som udtryk for, at den høje regering også agter at bringe renteforhøjelse i anvendelse som middel i den nuværende situation.

Der har jo allerede her været en interessant drøftelse om forholdet mellem partierne. Jeg vil gerne om dette forhold sige, at jeg anser det da for givet, at folketinget,

hvor der er repræsentanter for forskellige anskuelser; også lader disse forskellige anskuelser finde udtryk i arbejdet med de forskellige love. Det synes ligesom at have lettet et tryk hos det radikale venstre og efter udtaleelserne i dag også hos det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), at de to tidligere regeringspartier, venstre og det konservative folkeparti, har kunnet stemme forskelligt om forskellige sager her i det høje ting. Jeg synes i og for sig ikke, der er noget unaturligt i dette.

Der er jo en forskel i de to partiers syn på forskellige sager, men man skal ikke heraf lade sig forlede til at tro, at de to partier ikke har en ensartet opfattelse med hensyn til det, som i det afgørende øjeblik er det mest betydningsfulde, nemlig spørgsmålet om, hvorledes landets økonomi skal ledes, mod hvilket mål den skal ledes. Derfor tror jeg ikke, nogen skal gøre sig nogen som helst forhåbning om, at vi ikke i en afgørende situation, i en situation skabt af den høje regering, kan foretage os det, som er nødvendigt og tilstrækkeligt for at bringe landets økonomi på fode, at vi ikke kan finde hinanden i et lige så frugtbart samarbejde som det, den forrige regerings partier havde.

Bertel Dahlgaard: Ved afslutningen af denne første folketingssamling under den nye forfatning, er der, som også andre har bemærket, anledning til at spørge, om denne samling har bragt gunstige erfaringer med hensyn til brugen af den nye grundlov. Vi i det radikale venstre mener, at der herom ikke kan være tvivl. Den nye forfatning har, som alle her i salen ved, givet stødet til en dybtgående ransagning af folketingets arbejdsmetoder. Folketingets nye forretningsorden var det første skridt på vejen. Den tekniske og juridiske medhjælp, folketinget har knyttet til lovgivningsarbejdet, var det andet skridt, og allerede i denne vinter forekommer det mig, der har kunnet spores gavnlige virkninger deraf i lovenes affattelse. Denne ransagning af tingets arbejdsmetoder er selvfølgelig endnu ikke tilendebragt, men jeg er sikker på, det vil ske. Derfor borger hele den redbonne vilje, som findes i alle partier til ved fælles hjælp at skabe nye værdifulde traditioner for det parlamentariske arbejde under etkammer-systemet. Selvom ikke alle herinde føler